

Testo del video 2211M (dur. 73')

COLLEGAMENTO CH

Rocca di Papa, 28 februari 2015 16.00

01) Opening (presentatie van de presentatoren, groeten aan wie verbonden zijn – aan wie in de zaal zijn)

02) Voorpagina: Beelden van actuele situaties in de wereld

03) Lyon – ervaring van Ayad, uit Mosul in Irak
(Conduttore en RVM)

04) Uit Irak en Jordanië:
(Conduttore en RVM)

05) Libië: Mgr.. Martinelli
(Telefoongesprek)

06) Nigeria: vader gestorven door honger
Conduttore en RVM 1
Nigeria: hulpactie aan de door Boko Haram getroffen zone
Conduttore en RVM 2
SMS

07) Cannes: ervaring van broederschap en 6de prijs van de broederschap Chiara Lubich
Conduttore en RVM

08) Uit Mexico: Ervaring van Lupita en Victor
Conduttore en RVM

09) Oekraïne – Mukacheve: Telefoongesprek (vooraf opgenomen)
Conduttore en RVM

10) Hongarije - Szeged – Komst van vluchtelingen aan de grens
Conduttore en RVM

11) Politics for unity (Clip van Marc Ruse)
United World Project (in de zaal) **en Zweden**
Conduttore en RVM

SMS

12A Peppuccio en de Gen
Conduttore en RVM

12B p. Fabio Ciardi: Korte presentatie van het studiecentrum Abbà

13) Do you care? 90 jongeren in Welwyn Garden City (christenen en moslims)
Lancio conduttore en RVM

14) Dialoog over de heiligheid: Emmaus, Jesus, Peter D.
(con i due conduuttori) en enkele vragen van de gen

15) Chiara: Haar ervaring over het streven naar de heiligheid (agli esterni 31.12.1980)
Conduttore e RVM

Eindgroet en het lezen van SMS

OPENING

Gloria: “De mate” voor ons Argentijnen betekent ontmoeting, dialoog, uitwisseling, openheid naar de ander toe.

Diego: Dit is wat we vandaag willen doen door ons met elkaar te verbinden in heel de wereld. Goedemiddag allemaal..

Gloria: Dag! Buenos días voor het oostelijk deel van de wereld!

Diego: Goedemiddag aan deze prachtige zaal en goede avond of goede nacht voor jullie allemaal die vanuit het Oosten verbonden zijn.

Gloria: Van harte welkom op dit Collegamento vanuit Rocca di Papa

Diego: Wij zijn Gloria en Diego uit Argentinië, zoals jullie zien aan de mate. We hebben drie volwassen dochters die nu in Rosario en Casilda wonen, waar wij vandaan komen, in het centrum van het land. Zoals jullie op de foto zien, zijn 't prachtige dochters en we profiteren ervan om ook hen te groeten.

Gloria: We hebben samen met hen beslist om voor een jaar naar hier te verhuizen op het Internationaal centrum van de Focolarebeweging, om onze dienst aan te bieden. Het was niet zo gemakkelijk om onze familie, ons vaderland, ons werk... achter te laten. Ik ben lerares en werk op 4 scholen, hij is staatsambtenaar. Na heel wat praktijken zijn we erin geslaagd bijna op het einde van het jaar om een jaar verlof te hebben. Om alles in orde te laten, hebben we onze auto moeten verkopen voor de vaste kosten van dit jaar, iets wat helemaal niet gemakkelijk is in Argentinië op dit moment. Maar we zijn erin geslaagd om die binnen 3 dagen te verkopen. Zo zijn we hier op 3 januari aangekomen.

Diego: We zijn aan het begin van een avontuur dat zich aan ons voordoet als een unieke kans om elkaar wederzijds te verrijken. Onderdeel van dit avontuur is dat ze ons hebben gevraagd om dit Collegamento te presenteren, iets wat we nooit hadden gedacht te doen.

Gloria: Deze zaal vertegenwoordigt zowat heel de wereld, maar er zijn verschillende groepen, die we willen groeten... Een groep jongens, gen 3, enkelen met hun ouders...

Diego: En een grote groep jongeren, meer dan honderd, gen uit Rome en Lazio, die rechtstreeks dit Collegamento wilden beleven... We maken van de gelegenheid gebruik om ook de jongeren te groeten die bijeen zijn in O'Higgins, het Focolarestadje Lia in de provincie van Buenos Aires in Argentinië...

Gloria: Een vijftigtal vrijwilligers, als vertegenwoordiging van de 300 vrijwilligers die samen zijn in Castalgandolfo.

Diego: Verder een speciale groet aan alle bewoners van Loppiano. In het bijzonder groeten we de 3 professoren in orthodoxe theologie uit Cluj, Roemenië, een groep orthodoxen uit Griekenland en enkele bisschoppen van de katholieke kerk die op bezoek zijn in het Focolarestadje Loppiano.

Gloria: We willen jullie allemaal bedanken, die beelden, nieuws, geschiedenissen hebben gestuurd om samen dit uur Collegamento op te bouwen.

Dank ook voor de economische, ook kleine bijdragen, die dit Collegamento ondersteunen. Zoals jullie weten, en dit is mooi, sinds we het Collegamento hadden met Chiara en in al deze jaren werd dat alleen ondersteund door de bijdrage van iedereen.

Voor wie het niet weet, kun je de gegevens vinden op de website CollegamentoCH...

Nu hebben we hier Abraham en Anita. Ze zullen helpen om jullie boodschappen voor te lezen..

Anita: Ik ben Argentijnse en ben 23 jaar oud.

Abraham: Ik kom uit Mexico en ben 27 jaar oud. Zoals altijd kunnen jullie ons tijdens deze uitzending schrijven via sms:

Anita: op nr. 00 39 3428730175

Abraham:... of via email: collegamentoch@focolare.org

Antia: ...of door jullie commentaar rechtstreeks op de website te schrijven: Collegamento Ch.focolare.org.

Abraham: ...of in Facebook: facebook.com-collegamentoch

Anita: Herinner je dat je niet in het Italiaans hoeft te schrijven. Je kunt het doen in je eigen taal.

Abraham: We wachten dus op jullie boodschappen.

Diego: Dank je Anita, dank je wel Abraham.

VOORPAGINA

Diego: We beginnen dus met onze reis rond de wereld. Laten we kijken naar deze beelden. Nieuwe armoede... rijen in Caracas in Venezuela om voedsel te kopen... nooit geziene beelden in dat land.

Gloria: We willen niet de beelden van geweld en moord laten zien die de ronde van de wereld gedaan hebben

Maar we hebben gekozen om juist dit te laten zien:

Diego: Standbeelden van 3000 jaar geleden verwoest, om de geschiedenis en cultuur van een volk teniet te doen, geweld dat personen en symbolen van een duizendjarige beschaving niet heeft gespaard.

Gloria: En dan deze moslimjongen, Lassava Bathily, die met het risico voor zijn eigen leven, dat van vele joden gered heeft tijdens de aanslag in januari op de joodse supermarkt in Parijs. Toen hem als erkenning het burgerschap van Frankrijk werd gegeven, hebben zijn woorden ons getroffen:

"... Ik heb geen joden verborgen, ik heb mensen verborgen. ...Ik ben geen held ...voor mij zijn de anderen allemaal gelijk"

Diego: Vandaag willen we enkele geschiedenissen van die anderen vertellen.

LYON – ERVARING VAN AYAD

Gloria: Laten we hen leren kennen.

We luisteren naar de geschiedenis van de familie Ayad, een Irakese familie uit Mosul.

RVM ERVARING VAN AYAD

Ayad vader: *We hebben vier kinderen: Aziz, Rose, Sama en Leen*

Ik werkte als binnenhuisarchitect en mijn vrouw als kapster. Zij had een kapsalon. We hebben ons allebei ingezet. Zo hebben we een huis kunnen bouwen en een auto aangeschaft. Ons leven was mooi en goed geordend.

Ayat: moeder: Toen ik de Focolarebeweging leerde kennen, heeft dat mijn leven veranderd. Ik heb geleerd om de personen te beminnen met heel mijn hart: iedereen die ik op straat, op het werk ontmoette, iedere persoon was Jezus.

We hielpen de personen, vooral de vluchtelingen die uit Mosul kwamen nadat hun stad was ingenomen. De christenen van Mosul zijn in Karakosce aangekomen.

Maar na een tijdje veranderde alles. Ons leven veranderde!

Want wat in Mosul was gebeurd, gebeurde ook bij ons, in onze localiteiten. De stad werd gebombardeerd op een gewelddadige manier. Een van de mortieren heeft één van de huizen getroffen en iedereen die daar was, is gestorven.

Dit heeft ons ertoe aangezet om alles achter te laten. We konden niets meenemen, ook niet onze officiële documenten.

We waren niet alleen, maar meer dan 60.000 christenen zijn in één enkele nacht moeten vertrekken.. Het was iets verschrikkelijks, het geschreeuw, de verdringing, de schoten...

We bevonden ons voor twee moeilijke keuzes: een totaal onzekere toekomst, of alles achterlaten en emigreren... we hebben twee, drie maanden gewacht, maar er was geen enkele hoop om terug te kunnen keren naar onze stad. We hebben vernomen dat de Franse staat de mogelijkheid gaf aan ieder verbannen christen om naar Frankrijk te komen, op voorwaarde dat er iemand was om die op te vangen.

Marie Thérèse: Wetend dat wij twee in huis wonen met onze dochter Emanuelle, die het weekend komt, hebben we een kamer ter beschikking voor vrienden die langskomen. We hebben voorgesteld om een familie in ons huis op te nemen. Ze zijn in het begin van januari gekomen. Vanaf dat moment zijn Ayat, Ayad en hun drie kinderen met ons.

Daar wij maar met ons twee waren, hadden wij onze gewoontes. Nu moesten we ruimte laten voor de anderen en aanvaarden dat er veranderingen waren.

Wat heel mooi is, is dat ik beetje bij beetje aan Ayat heb voorgesteld om samen te koken. Soms maken we een Franse schotel klaar, andere keren stel ik voor of ze een Irakese schotel wil maken.

Ayad Vader: Dit is een Irakese schotel, die Maclube heet.

François: We hebben gesproken met enkele personen van de Focolarebeweging die we kenden. We zijn samengekomen om te begrijpen wat belangrijk was te doen voor de komst van Irakese personen.

We zijn verder gegaan, omdat we vrienden hebben in de parochies en die hebben ons gevraagd: "Wat kunnen we doen?" en ze helpen effectief om een plaats te vinden om de Irakese families op te vangen. Het bisdom van Lyon is verbreederd met Mosul, en helpt dus veel.

Aziz: oudste zoon: Het is waar. We hebben alles verloren, we wilden onze dromen verwezenlijken, met Jezus en met de familie van Chiara kunnen we altijd vooruit gaan, hoop hebben in de toekomst en niet blijven stilstaan bij het verleden.

Ayat: moeder: In Irak hebben we meer dan 30 jaar van ons leven in oorlog geleefd. Op het einde werden we buiten geschopt zonder te weten of we nog zullen kunnen terugkeren naar onze huizen.

We slagen er niet in om uit te drukken wat we voelen. Soms ben ik met Marie-Thérèse en François en zou ik hen mijn liefde willen uitdrukken ook met woorden, maar ik slaag daar niet in, want de taal is moeilijk. Maar dat is geen obstakel ten aanzien van de liefde. Dankzij hen kan ik de voorzienigheid en de liefde van God ervaren. We hebben alles verloren, maar God heeft zich aan ons geopenbaard door andere personen.

UIT IRAK EN JORDANIË

Diego: Er zijn er die gevlucht zijn naar het buitenland op zoek naar een nieuw leven. Velen zijn in hun eigen land gebleven en proberen een zo normaal mogelijk leven te leiden in de meest zekere steden. Ze vangen veel vluchtelingen op die proberen te overleven. We kregen deze groet van Bashar, arts uit een stad in Irak en van Siham, tot voor kort directrice van een school in Jordanië.

RVM Irak

Bashar-Irak: *Een hartelijke groet aan iedereen! We leven in Irak nu al verschillende jaren in een situatie van grote instabiliteit. Maar sinds zes maanden staan we voor een nieuwe uitdaging: enkele van de dorpen in het noorden werden overvallen door groepen extremisten, en ze dwongen wie vluchtten alles achter te laten. Ze bedreigden niet alleen ons christenen die hier al duizenden jaren leven, maar ook moslims, Shabak en Yasidi... Het is een groot lijden, dat een naam heeft: Verlaten Jezus! Velen denken eraan naar het buitenland te vertrekken een onbekende toekomst tegemoet, anderen hebben het land al verlaten met alle gevolgen van dien, anderen blijven zich vastklampen aan hun eigen vaderland met de hoop op een betere toekomst, ondanks de schrik van elke dag dat er iets ergs kan gebeuren.*

We beleven deze ervaring met de Kerk en ook wij hebben ons geëngageerd om de uitdagingen aan te gaan, om vluchtelingen op te vangen. We hebben veel ervaringen opgedaan toen we elkaar hielpen, ook wie gevlucht was en alles verloren had. We bedanken iedereen voor de materiële hulp, maar vooral voor de gebeden die ons vergezellen en ons de moed geven om stevig te blijven in ons geloof, en ons helpen om de moeilijke momenten te overwinnen door het moment van nu te beleven. Het Ideaal van de eenheid geeft ons vertrouwen en laat ons elk moment leven in het geloof in de liefde van God.

Siham-Jordanië: *Tegelijkertijd hebben wij allemaal van de Focolarebeweging, volwassenen en jongeren, van alles gedaan om de vele Irakese gezinnen tegemoet te komen, waaronder velen van het Werk van Maria, die naar hier verhuisd zijn. We hebben gedeeld in hun lijden en samen met hen geprobeerd om dat te overwinnen. Daarom willen we jullie allen van waar ook ter wereld bedanken die een bijdrage gaven: hoeveel vreugde verwekt het krijgen van hulp in wie die ontvangt!*

Wij, van de Focolarebeweging, voelen een grote verantwoordelijkheid, omdat we volgelingen zijn van verschillende godsdiensten: samen hebben we de plicht om te werken, om de waardigheid van de mens te redden en een betere wereld op te bouwen, in heel de wereld en in ons geliefde Midden-Oosten!

GROET AAN SYRIË

Gloria: Dit raakt me persoonlijk, want ook ik ben van Syrische oorsprong, zoals velen in Argentinië.

We hebben hier bij ons Giovanna, die tot vorig jaar in Syrië was, waar we in het vijfde jaar van de oorlog zijn.

Giovanna, wat zou je willen zeggen aan de onzen die misschien op dit moment naar ons kunnen luisteren?

Giovanna: Op de eerste plaats zou ik hen heel speciaal willen groeten, een omhelzing geven en verzekeren dat wij daar met jullie zijn en dat we ons geen rust gunnen om jullie te helpen en te ondersteunen, maar niet alleen met de gebeden, maar in alle mogelijke initiatieven. We weten dat jullie ook enorm lijden vanwege de koude, ook omdat de elektriciteit ontbreekt, door gebrek aan werk. Ik heb gehoord dat er niet eens kaarsen zijn.

Gloria: Misschien kunnen we initiatieven ondersteunen.

Giovanna: Zeker, zeker. We kunnen dat zeker doen. Maar ook diegenen die op dit moment naar ons luisteren, misschien zijn er ideeën, die concreet kunnen worden, maar we moeten ons snel in beweging brengen. We moeten het snel doen.

Gloria: Dank je, Giovanna.

Giovanna: Ik groet jullie allen in Syrië van harte, wij allemaal groeten jullie. We zijn met jullie en we bedanken jullie. (groet in Arabisch)

Gloria: Voor verdere informatie over Syrië kunnen jullie kijken op de website Collegamento CH.

NIGERIA1

Gloria: We verplaatsen ons naar Nigeria waar de situatie heel ernstig is vanwege het geweld van groepen extremisten, die mensen ontvoeren, dorpen plat branden, vermoorden en terreur zaaien onder een weerloze bevolking.

Van de gemeenschap van Abuja, in het centrum van het land, kregen we hun getuigenis, eenvoudig opgenomen op de gsm/mobieltje van de ouders die nog leven. Laten we kijken.

RVM NIGERIA1

Andrew: *Dag allemaal, Ik ben Andrew Kwasari en kom uit Nigeria.*

Christina: *Ik ben Christina Kwasari, vrouw van Andrew en ik kom ook uit Nigeria*

Samuel: *Ik ben Samuel Kwasari, Nigeriaan, ik ben de broer van Andrew*

Andrew: *We zouden met jullie enkele ervaringen willen delen die het land beleeft met de opstand van Boko Haram.*

Christine: *Toen ze een aanval deden, waren mijn ouders daar. Maar God heeft hen gered. Het is hen gelukt om te vluchten. Ze zijn gevlucht naar de grens tussen Nigeria en Kameroen.*

Na enkele dagen hebben ze ons opgebeld en gezegd dat ze het goed stelden. Dat ze in Kameroen waren en dat de soldaten en de mensen uit Kameroen hen erg geholpen hadden.

Andrew: *Tijdens de bezetting (...) zijn mijn ouders, die al oud zijn, er niet in geslaagd om tijdens de aanval van de rebellen te vluchten. Ze zijn achter gebleven en wij hadden geen enkel middel om met hen te communiceren. We hebben gehoord dat ze nog leefden en in hun huis waren. Maar desondanks stonden ze op het punt te sterven van de honger en mijn vader was heel erg zwak. Na enkele dagen hebben we gehoord dat hij naar het Paradijs was vertrokken.*

Samuel: *Ik kan alleen maar zeggen dat deze ervaring heel pijnlijk is geweest voor mij. Als je de dingen op een bepaalde manier bekijkt, zou iemand kunnen denken dat het gaat om een persoonlijke strijd tussen moslims en christenen. Maar ik kan getuigen dat dat niet waar is. Ook omdat, toen ik op school was, ik een jongen heb leren kennen die moslim was en het was mijn beste vriend gedurende dit schooljaar. Alleen God kan onze harten en ons land helen. We vertrouwen op God.*

Christina: *We moeten er altijd aan denken te bidden en we bidden voortdurend. We vragen ook jullie allemaal om te bidden voor ons land Nigeria. Dank je.*

NIGERIA 2

Diego: *Zoals we gehoord hebben, vragen ze ons om te bidden. Maar zij zijn zelf de eersten geweest die gereageerd hebben om op een of andere manier hulp te brengen in de getroffen zones. Dat blijkt ook uit de reportage die Imma, van het focolare uit Nigeria ons heeft gestuurd.*

RVM NIGERIA 2

Immacolata, Nigeria: *De Focolarebeweging heeft drie reizen gemaakt in het Noord-Oosten van Nigeria. Het waren lange, moeizame reizen vol risico's. De gemeenschap van Abuja, maar ook heel het Werk van Maria in Nigeria wil niet onverschillig blijven ten opzichte van de broeder die lijdt. We willen meteen wat doen: hen onze concrete hulp laten toekomen, hen onze liefde brengen, zoals Chiara zou gedaan hebben.*

Iedere keer overlaadt de edelmoedigheid van onze mensen ons met van alles: geld, voedsel, kleren, medicijnen. Maar ook een auto om deze dingen te vervoeren.

Elke reis is voor ons als het ware de ervaring van Chiara herleven uit de begintijd: het was oorlog. Jezus liet ons zijn liefde voor ons en zijn bescherming tastbaar ervaren.

De situatie is twijfelachtig, veel lijden, ziekte, honger, bloedarmoede, mensen die eerst alles hadden, maar nu dakloos zijn en alles verloren hebben. Kinderen die geboren worden op de naakte vloer en anderen die sterven; medicijnen die niet voldoende zijn voor de vele noden. Maar voor alles proberen we hoop te geven en te geloven dat de liefde alles overwint en ook dit zal overwinnen.

Zowel de bisschop van Yola, Jalingo en die van Maiduguri hebben heel erg geapprecieerd wat het Werk van Maria doet. Iedere keer geven ze ons hun zegen.

Omdat het voor ons dit jaar het jaar van het "ja" is, gaan we door met "ja" te zeggen tegen Jezus die lijdt, die onze hulp, onze liefde nodig heeft, "ja" aan die Jezus die op ons wacht in de mensheid, om met vreugde opgevangen te worden...

Ik wil Emmaus bedanken en jullie allemaal in heel de wereld, voor jullie gebed dat ons op dit donkere moment, dat Nigeria beleeft, ondersteunt. Deze ervaringen verrijken ons en laten ons leven in het essentiële.

Anita: *We hebben al enkele boodschappen. We willen jullie er enkele voorlezen. Ze hebben ons geschreven van de Mariapolis Luminosa, in de Verenigde Staten, uit Colombia, uit Yaoundé (Kameroen) en uit Argentinië, uit Berlijn ook in Duitsland en uit Hong Kong.*

Abraham: *Goed. Vanuit Colombia: "We willen jullie verzekeren dat we met een planetair hart dit moment samen beleven".*

Anita: “Dag allemaal, we zijn samen in Mina Gerais, in Brazilië, 100 personen van verschillende gemeenschappen”.

Abraham: “We groeten jullie vanuit Roemenië, Cluj, wij zijn orthodoxen, katholieken, en van andere godsdiensten en wij volgen jullie uitzending”.

Anita: En ook de gen 3 van Yaoundé (Kameroen), groeten jullie vanuit het focolare: “We zijn met jullie”. Ook wij.

Gloria: Dank je. (*applaus*)

“SAMEN LEVEN IN CANNES”

Gloria: We gaan verder. Iedereen kent de laatste dramatische gebeurtenissen in Frankrijk. Misschien is wat minder bekend wat gebeurt in **Cannes**, behalve het jaarlijkse Filmfestival. Het gaat om een soort festival van de interreligieuze dialoog die in de stad plaatsvindt. We zien hier de reportage.

RVM CANNES

Speaker: De stad Cannes – in het zuiden van Frankrijk – is bekend vanwege het internationaal Filmfestival, en ook als een exclusief toeristisch doel aan de Franse Riviera. Maar recentelijk was er een ander beeld dat Cannes opnieuw lanceerde in de Franse media.

Mustapha Dali:

(*spreekt in het Frans*)

Dat is het buitengewone en spontane beeld van onze vriend David Moyal die gekomen is om nog eens te getuigen dat de broederlijkheid in Frankrijk te midden van deze nationale tragedie mogelijk is.

Speaker: Zo zie je Mustapha Dali, rector van de moskee van Cannes, na de ontroerende omhelzing met de rabbijn David Moyal de dag na de tragedies in Parijs.

Mustapha Dali: (Rector van de Grote Moskee van Cannes)

(*spreekt in het Frans*)

Dit beeld moet in alle huizen aankomen om te zeggen dat de cultuur van de vrede en van de liefde het zal winnen van de cultuur van het geweld.

Speaker: Deze gebaren van vriendschap en broederlijkheid zijn aan de orde van de dag voor enkele godsdienstige leiders van de stad die van de verdraagzaamheid, van het samen delen en van de vriendschap een levensstijl hebben gemaakt, en zo samen de vereniging hebben opgericht: “Samen leven in Cannes”.

Pierre Chevallet – President Samen leven in Cannes)

(*spreekt in het Frans*)

Enkele jaren geleden bevonden we ons aan de oever van de zee, op het eiland Saint-Honorat, pater Vladimir en ik. De wereld vierde de 25ste verjaardag van Assisi, georganiseerd door Johannes Paulus II. We zeiden: “Zou het geen idee zijn om dit gebeuren ook in Cannes te vieren?”

Vladimir Gaudrat (Abt van Lerins)

(spreekt in het Frans)

Deze vriendschap is ontstaan op een eilandje tegenover Cannes. We hadden inderdaad het verlangen om wat op het eiland werd beleefd uit te breiden tot heel de stad Cannes en daarbij de gemeente en de burgerlijke autoriteiten te betrekken.

Claire Ribet (Samen leven in Cannes)*(spreekt in het Frans)*

"Samen leven in Cannes" betekent: samen op straat komen en zeggen dat de broederlijkheid mogelijk is, het samen beleven, ook in het leven van elke dag, in het lijden en in de vreugde.

We verzorgden een wekelijkse radio-uitzending, over het Samen leven in Cannes om deze cultuur van vrede te verspreiden.

Met de jongeren van verschillende godsdiensten houden we o.a. kookcursussen, die een gelegenheid is om elkaars cultuur te leren kennen. (...)

Cheikh Bentounés (Internationale vereniging Soufie Alawiyya)

(spreekt in het Frans)

We hebben samen begrepen dat we van de cultuur van het ik moeten overgaan naar de cultuur van het wij, de cultuur die ons toestaat om elkaar te ontmoeten, en om samen te werken opdat toekomstige generaties de toekomst mét en niet tegen elkaar opbouwen.

Jean-Yves Milcendeau (Gemeenteraadslid, Cannes)

(spreekt in het Frans)

We zien nu dat deze beweging groeit en de mars die we elk jaar houden, staat toe om relaties aan te knopen niet alleen tussen de godsdienstige verantwoordelijken, maar ook tussen allen van de gemeenschappen.

Speaker: *Het project "Samen leven in Cannes" krijgt de Chiara Lubich prijs voor de broederlijkheid:*

De overhandiging van de prijs vond plaats op 17 januari in het Capitool in Rome en de hoofdpersonen van het project namen eraan deel.

Claire Ribet

(spreekt in het Frans)

Dank zij dit kleine zaad in het hart van ieder, wordt het "Samen zijn" verspreid. Niet alleen in Cannes, maar nu hebben we ook de prijs in Rome gekregen. We willen dat dit overal komt! We geloven daarin en we gaan dat allemaal samen beleven.

MEXICO

Diego: Mexico, een land dat ook getroffen wordt door het geweld. De slachtoffers in de laatste acht jaar zijn meer dan 100.000, meer dan die in de oorlog van Vietnam. Uit de stad Netza, in het centrum van Mexico, kregen we een ervaring van vergeving en hoop.

RVM MEXICO

Lupita *In september 2010 vernam ik via telefoon dat mijn oudste zoon, Manolo niet naar huis was gekomen na de nachtdienst de vorige dag. Er waren meer dan 24 uur voorbijgegaan, maar hij was nog niet naar huis*

teruggekeerd. Op dat moment voelde ik een rilling door heel mijn lichaam gaan en had ik nauwelijks de kracht om alles aan God aan te bieden.

Victor: We zijn meteen naar de stad gegaan waar hij woonde. We hebben hem overal gezocht: in de ziekenhuizen, bij de politie, bij het Rode Kruis, in alle mogelijke instellingen. Het lijden was enorm, want we wisten dat er veel ontvoeringen en verdwijningen in die stad en in heel het land plaatsvonden. Het was voortdurend het gelaat van de gekruisigde en verlaten Jezus herkennen in wat we beleefden. We omhelsden Hem iedere keer als er ons NEE werd geantwoord. Heel de nacht hebben we hem zonder ophouden gezocht en de volgende morgen hebben we zijn verdwijning gemeld bij het openbaar ministerie van de stad.

Lupita: We hebben heel harde momenten meegemaakt. De autoriteiten namen onze tragedie indrukwekkend luchtig op, zodat ze ons deden beslissen om op ons eentje door te gaan met te zoeken. Ongelukkigerwijze sloten alle deuren zich, wanneer we een sprankeltje hoop hadden.

Victor: Zeven maanden waren voorbijgegaan, toen we via de televisie hebben vernomen dat in Tamaulipas, in het noorden van het land, een clandestien gemeenschappelijk graf was gevonden met veel lichamen van jongeren en personen die niet geïdentificeerd waren. We zijn daarheen gegaan, maar we hebben hem niet gevonden. Tot door toedoen van een instelling van de regering het lichaam was gevonden van een jongere met karakteristieken die heel erg geleken op die van onze zoon Manolo. Ze hebben toen een DNA-proef gedaan om met zekerheid uit te sluiten dat het onze zoon was.

Lupita: Tien maanden geleden hebben we van de Morenita, Maria van Guadalupe, op 12 december, haar feestdag, van de Eeuwige Vader als geschenk gekregen, met onze dierbare Manolo te zijn, om hem als een kind van God een waardige begrafenis te geven. (...) We gaan door met te leven, te bidden en op te offeren voor de personen die met ons dit absurde lijden hebben gedeeld. Maar we bidden ook voor de personen die de opdrachtgevers, de verantwoordelijken kunnen zijn geweest van de verdwijning van Manolo en van veel andere personen die elke dag verdwijnen in ons land. Dank je.

Victor: Dank je.

Gloria: Dank je Victor en Lupita dat jullie deze diepe ervaring met ons hebben willen delen.

Er is net een boodschap gekomen van Mgr. Salomone Warduni, hulpbisschop van de Chaldeeën in Bagdad: "Vooruit, beste vrienden, vrees niet, Jezus is met ons en onder ons. We leven de liefde om te komen tot de eenheid met de kracht van de Verrezen Heer."

Dank je, Mgr! (applaus)

Oekraïne – Mukacheve: nieuws van de gemeenschap

Gloria: De oorlog brengt breuken en verdeelt... Er bestaan Focolaregemeenschappen in Oekraïne en in Rusland. Ze zullen allebei aan het luisteren zijn naar ons.. en allebei lijden ze... Twee landen in oorlog, ondanks de inspanningen van de diplomatie... We hebben **Vera** uit Mukacheve, in **Oekraïne** via de telefoon bereikt. We luisteren naar haar.

Vera: We hebben dit laatste jaar in staat van oorlog geleefd. Een drama voor het vreedzame volk van Oekraïne.

Nu blijft de situatie altijd gevaarlijk en serieus. We begrijpen dat er alleen een oplossing kan komen met de hulp van God en alleen als er eenheid en liefde onder ons is.

Iets anders wat belangrijk is, is vrede en verzoening te laten leven in onze harten. Soms lijkt het onmogelijk. Maar we hebben het voorbeeld van Chiara. Er woedde een verschrikkelijke oorlog toen het Ideaal begonnen is.

We hebben deze eenheid en aanwezigheid van Jezus in het midden gevoeld tijdens onze Mariapolis afgelopen zomer. Het was een prachtige ervaring. We hadden die al een jaar gepland, maar dan is de oorlog losgebroken. De situatie werd gevaarlijk ook in onze kleine steden van het Westen. Toen alle belangrijkste wegen geblokkeerd waren op de vooravond van de Mariapolis, kon de groep uit Slowakije ons niet meer bereiken. We hebben in een eerste moment beslist om die niet te laten doorgaan. Maar in grote eenheid hebben we vervolgens beslist om die toch te houden en het is heel goed gegaan.

We hebben zelfs de oorlog en onze problemen vergeten. We hebben een grote liefde en vreugde gevoeld. We waren met meer dan 120 personen en hebben begrepen dat alleen God aan onze zielen deze vrede en vreugde kon geven.

Geïnspireerd door zijn liefde hebben we het gebed voor de vrede georganiseerd in het centrum van de stad. We hebben ook andere kerken daarbij betrokken.

De gen samen met andere kinderen hebben tekeningen gemaakt voor de soldaten. We hebben drie keer dit initiatief van gebed herhaald. Het is heel belangrijk te weten dat velen in de wereld bidden voor Oekraïne, ook onze grote familie van de Focolarebeweging en we willen allen bedanken voor de grote steun. Dank aan allen.

OPVANG IN SZEGED (HONGARIJE)

Diego: De woorden van paus Franciscus dat we een “derde wereldoorlog in stukken” beleven lijkt echt waar. Conflicten en massa’s vluchtelingen die vluchten om hun leven te redden, op zoek naar een betere toekomst... Vanwege de oorlog in Oekraïne, doen velen die het land doorkruisen om in West-Europa te komen, dat nu via Hongarije. We zijn naar Szeged in het Zuid-Oosten van Hongarije gegaan..

RVM HONGARIJE

Muziek

Zoltán Ferenczy – Szeged: Volgens de traktaten van de Europese Unie, vormt het zuid-oostelijke deel van Hongarije de grens van Schengen, waar in de laatste maanden de situatie van immigratie verergerd is. Alleen al in de eerste weken van februari hebben de autoriteiten meer dan 11.000 vluchtelingen geregistreerd.

Deze personen komen deels uit Kosovo, deels uit landen van het Midden-oosten en zijn maanden onderweg, sommigen onder hen al een jaar, anderhalf jaar. Ze hebben geen geschikte kleren voor de temperaturen die ze ondergaan en geen enkel middel van bestaan. Er arriveren kinderen, bejaarden en soms personen met wonden door de vrieskou veroorzaakt.

De autoriteiten proberen met grote menselijke inspanningen het nodige te doen en in de 24 uur dat ze de status van vluchtelingen toekennen, hen de menselijke voorwaarden en een minimum aan hulp te verzekeren. Wanneer de 24 uur verlopen zijn, vervolgen 99% van hen de reis naar West-Europa, te voet, per vrachtwagen, per trein of door zich toe toe te vertrouwen aan mensenhandelaars.

Erzsébet Barna – Szeged: Toen we afgelopen november deze berichten hoorden, waren we onder de indruk en hebben we ons meteen afgevraagd: "En wij, hoe kunnen wij helpen?" We zijn erin geslaagd contact op te nemen met de politie en de autoriteiten, die ons de toestemming hebben gegeven om naar het opvangcentrum te gaan, dat altijd bewaakt wordt en dat hier in de buurt is in het centrum van de stad. In een paar dagen hebben we heel veel dingen verzameld en warme kledij, dekens, zelfs tapijten, naar het opvangcentrum gebracht, daar we gehoord hadden dat er veel moslims waren. Meerdere keren hebben we ook babyvoedsel en medicijnen gebracht. Later hebben we van de politie kisten gekregen om de verdeling van de kleren beter te kunnen organiseren.

Katalin Prokopp: Een keer hebben ze ons toegestaan om achter de tralies binnen te gaan om de muren van een kamer te schilderen. Zo hebben we deze ruimte gezelliger kunnen maken, vooral voor de kinderen. We weten dat alles wat we doen niets is in vergelijking met de ernst van het probleem, maar dat kan iemand hoop geven. We proberen de voorzienigheid te volgen en te begrijpen welke stappen we moment voor moment moeten zetten.

POLITICS FOR UNITY

UNITED WORLD PROJECT

RVM POLITICS FOR UNITY (kort stukje)

Gloria: Uit wat we gezien hebben, wordt bevestigd hoe vaak de diplomatie machteloos staat. We voelen de dringende noodzaak van een politiek die vastberaden gericht is op het algemeen welzijn van allen, in plaats van alleen naar de eigen interesse van het eigen deel of het eigen land te kijken.

(kort stukje video "Politics for unity")

Chiara: Ik heb een droom. Bedenk wat de wereld zou zijn als niet alleen onder afzonderlijke personen maar onder volkeren....

Gloria: Daarover zullen ze spreken in Rome, in het Italiaanse parlement, en in veel andere internationale instellingen. Ze willen daarbij op de komende herdenkdag van Chiara haar boodschap van universele broederlijkheid in herinnering brengen. In de loop van de voormiddag zullen ook de jongeren in het parlement tussenkomen.

We hebben vandaag hier Maria Chiara Cefaloni met ons, vertel ons wat jullie zullen doen, Maria Chiara...

Maria Chiara: Op 12 maart zullen we ongeveer met 300 jongeren zijn die komen uit verschillende landen van de wereld om naar het Italiaanse parlement te gaan om in dialoog te gaan met de instellingen over de verwezenlijking van de broederlijkheid. Een jongere per werelddeel zal spreken over de problematiek verbonden met hun eigen land, die een uitdaging vormt voor de broederlijkheid.

Gloria: Interessant. Weet je dat wij sinds we hier zijn gekomen, veel hebben horen spreken over het United World Project. Zullen jullie dat ook aan de politici presenteren?

Maria Chiara: Ja, we denken dit project te presenteren dat de ervaringen van broederschap in de wereld probeert te verzamelen. Wanneer we in het parlement zullen zijn, zullen we ook een oproep lanceren aan de instellingen om de broederlijkheid in de wereld concreet te verwezenlijken, in het bijzonder in Italië.

L'UWP probeert deze ervaringen van broederlijkheid te verzamelen en in de laatste dagen kregen we ook nieuws van enkele jongeren uit Stockholm die een avond hebben georganiseerd om de slachtoffers uit Irak

te ondersteunen. En ook uit Jordanië in de laatste periode, hebben ze ons geschreven om ons te zeggen dat ook zij werken met Irakese vluchtelingen om samen te werken, en ze hebben ook christen jongeren en moslimjongeren daarbij betrokken..

Gloria: Dank je, Maria Chiara, je heeft ons echt hoop. We hebben enkele boodschappen, Anita e Abraham?

Abraham: Ja, ja, die komen eraan, ze komen er nu aan, en wij met hen.

Anita: Ze komen er meteen aan.

Abraham: "Dank je dat je me de mogelijkheid geeft om met jullie te zijn via dit prachtig Collegamento. Uit Guinea Bissau."

Anita: "Jullie bijdragen ontroeren me. Mijn gebed vergezelt jullie vooral voor de situatie in Syrië. Uta uit Duitsland".

Abraham: "Uit naam van de bisschoppen die in Loppiano zijn, in afwachting elkaar te ontmoeten met 60 met de Focolarebeweging bevriende bisschoppen in Castelgandolfo, druk ik dankbaarheid en solidariteit uit voor de ontroerende getuigenissen. We zijn met jullie, Mgr. Warduni en met jullie allen. Francesco Kriengsak, kardinaal van Bangkok."

Anita: Dank je. (*applaus*)

GIUSEPPE ZANGHI': STUKJES UIT EEN ONUITGEGEVEN INTERVIEW

Diego: Hier hebben we een speciale foto: een foto van het eerste groepje van het internationale Genwereldcentrum. Hier naast me zitten zij, die gen, die nu geen gen meer zijn, maar zij hebben samen met Peppuccio Zanghi die werkelijkheid beleefd die Chiara hem had toevertrouwd: de gen.

Veel werd er over hem verteld op zijn begrafenis in januari jl. Maar er valt nog veel te zeggen.

We horen nu Peppuccio in een onuitgegeven interview, dat we nog maar kort geleden met hem hielden.

RVM PEPPUCCIO

Enkele stukken uit een interview aan Giuseppe Zanghi (Peppuccio)

Ik heb de roeping tot het focolare nooit gevoeld als een plaats waar ik binnenga en de wereld achter me laat, om heilig te worden enz., nooit, maar ik zou nooit zo'n stap gezet hebben. Het is geen roeping zoals de roeping van een dominicaan, een karmeliet of een franciscaan. Het is iets anders. Het was een levensstijl die je koos, omdat het je toestond om onder ons de noodzakelijke voorwaarden te kunnen verwezenlijken om op de wereld te kunnen inwerken. Want als je kijkt naar heel de eerste generatie (focolarino's), waren dat allemaal personen die ook menselijk gevormd waren: Antonio Petrilli was architect en was secretaris van de federatie van Italiaanse architecten, Giulio Marchesi was directeur van Romana Gas, ik was al leraar. Dus allemaal mensen die al gevormd waren. Enzo was al arts en chirurg, mensen die al gevormd waren en hun werk zagen als een instrument waardoor je dat grote iets dat het Ideaal was, kon doorgeven, in de menselijke werkelijkheden en een andere wereld kon realiseren.

Toen ik naar het gencentrum werd gestuurd en ik me daar met de gen bevond, heb ik geen groot onderscheid gevoeld. Zij zijn personen van een andere generatie dan de mijne – want ik kon vader zijn van verschillende van hen - maar dat was het enige. Voor de rest zag ik in hen dezelfde radicaliteit, hetzelfde enthousiasme, dezelfde inslag, dezelfde vastberadenheid die ik had en hetzelfde verlangen om invloed te hebben op de menselijke realiteiten. Dat herinner ik me heel goed van de gen, lieve hemel.

Maar de periode die ik met de gen geleefd heb, blijft voor mij misschien wel één van de mooiste periodes van mijn leven. Ik herinner me dat toen ik de gen verliet, na zeven jaar, omdat ik het tijdschrift geboren moest laten worden - ik zeg jullie dat eerlijk - dat ik gehuild heb. Want ik voelde dat het léven was geweest, het was niet zomaar niets, maar een tijd waarin ik geprobeerd heb om Chiara te begrijpen, om de gen te begrijpen en deze beide realiteiten samen te brengen.

Als het Ideaal zich niet incarneert, gaat het verloren. Ik herinner me dat Chiara een keer tegen me zei: "Peppuccio, voordat ik sterf, wil ik onze universiteit zien", en ze heeft die gezien, voordat ze stierf. Ik herinner me echter dat ze aan de telefoon tegen me zei. "Want kijk, Peppuccio, als onze cultuur niet geboren wordt – kijk wat Chiara me gezegd heeft - zal het Ideaal zich steeds meer uitbreiden, maar niet in de diepte gaan". Daarom is voor Chiara in de diepte gaan geen kwestie van een spiritueel begrijpen, maar van een cultureel begrijpen, want je graaft in de mens, je dringt in hem door. Ik ben met open mond gebleven, ik had het tegenovergestelde verwacht: we kunnen meer de diepte ingaan, maar niet in de breedte. Nee, wel uitbreiden, omdat je veel mooie dingen zegt, dat vinden de mensen fijn, voelen dat je bemind wordt, daar is iedereen blij om, en zo. Maar die van het graven niet.

Dat is het moeilijke, en daarom zeg ik: "Let op dat ook in de culturele dialoog met de hedendaagse wereld, het dáár is waar we naar terug moeten. Je kunt niet denken dat je de cultuur, om het even op welk niveau zich deze bevindt, jij met de ander over het Ideaal spreekt en dat de ander dan begrijpt, nee, nee.

Vandaag hebben we het begrip van natuur compleet verloren, dat is duidelijk te zien. Zoals het gebruikt werd, was het wellicht verkeerd, maar heeft God nu wel of niet een project met de natuur? Toen Hij de wereld heeft geschapen, heeft Hij iets willen doen of niet? Welnu kunnen we dat project van God verduisteren, dat is het probleem, we kunnen het verduisteren. De cultuur van vandaag is met het nihilisme tot het maximum van duisternis gekomen, tot het maximum. Maar ik meen persoonlijk, dat juist daarmee het accent, de vinger kan worden gelegd op de verlaten Jezus, want we zouden anders nooit de verlaten Jezus begrepen hebben. Chiara zegt dan ook dat de verlaten Jezus de God is van de hedendaagse mens.

STUDIECENTRUM ABBA

Diego: Peppuccio heeft veel jaren van zijn leven gewijd aan het ontstaan en de ontwikkeling van het studiecetrum Abbà. We hebben hier pater Fabio Ciardi, jij bent nu de verantwoordelijke van het studiecetrum Abbà. Maar pater Fabio, wat is dit studiecetrum nu?

p. Fabio Ciardi: Wat is het studiecetrum Abbà? Hier zie je het! Die bestaat uit 23 personen die verliefd zijn op de Wijsheid, die Chiara nog altijd meesleept in haar grote avontuur. En wij willen juist doen wat Peppuccio gezegd heeft: in de diepte graven. En wat is de put waarin we graven? Het is de diepe ervaring die Chiara heeft opgedaan in 1949 en daar vinden we het levende water dat al onze disciplines kan voeden waarvoor we verantwoordelijk zijn.

Dit is het studiecetrum Abbà. En door de disciplines, vernieuwd en bezielde door dit levende water van het charisma, willen we heel de mensheid overstroomden.

Diego: Dank je, pater, echt bedankt. (*applaus*)

Gloria: Er had een telefoontje moeten komen met Mgr.. Martinelli uit Tripoli, in Libië. Hij was blij, hij wist dat het een uitdrukking was van de eenheid van heel de familie van de Focolarebeweging in de wereld. Het telefoontje komt niet, misschien omdat er geen elektriciteit is. We willen hem en de gemeenschap van Libië toch heel onze eenheid verzekeren, ook onze offers voor hen en ook ons gebed. (*applaus*)

DOU YOU CARE – LONDEN

Gloria: “Do you care?” “Is de dialoog belangrijk voor jou?” Dit vroegen jongeren van de Focolarebeweging in Londen en vrienden die christen zijn, moslim en van andere geloofsovertuigingen zich af. Laten we kijken wat ze gedaan hebben.

RVM DOU YOU CARE – LONDEN

Muziek

Andrés: *Ik was heel blij moslimvrienden te hebben leren kennen. Het was de eerste keer dat ik personen van deze godsdienst ontmoette.*

Het was heel interessant, want ze zijn anders dan hoe ze door de media beschreven worden.

Mohammad: *Met andere leden van de Islamic Unity Society - een moslim-jongerenvereniging met zetel in Londen en in Manchester – hebben we deze grote organisatie die de Focolarebeweging is, ontmoet. Ik heb ontdekt dat er veel personen zijn die met enthousiasme ten dienste staan van God en van de mensheid. In plaats van een interreligieus gebeuren met enkel een perspectief van wederzijds begrip: nl. ik begrijp wie jij bent en jij begrijpt wie ik ben, gaat het hier om een interculturaliteit waardoor we kunnen zeggen dat ik van jou leer en dat jij van mij leert.*

Rihanna: *Dit was anders dan andere evenementen van de Focolarebeweging waaraan ik heb deelgenomen. Het is niet zo vanzelfsprekend personen van verschillende geloofsovertuigingen en culturen te leren kennen. Het gaat er niet alleen om hen te aanvaarden voor wat ze zijn: jij bent moslim, jij bent christen, jij bent niet gelovig. Maar het is samen zijn. Daarom vond ik dit gebeuren prachtig.*

Mark: *Dit weekend was ik met personen uit heel de wereld van verschillende geloofsovertuigingen en afkomst; ik heb geleerd hoe ze leven, hoe ze vertrouwen hebben in het goede, in hun gemeenschappen. Het was fantastisch samen te zijn met moslims en christenen: anglicanen, katholieken, een echt ‘assortiment’ verschillende mensen. Hun geschiedenis te leren kennen, hun gedachte over hoe je een succesvolle dialoog kunt voeren: door onze harten en onze oren te openen en te luisteren. Door te weten wanneer je moet spreken en wanneer niet te spreken. Je te richten op God, op wat echt telt, eerder dan op jezelf. Door ons eigen ego opzij te zetten en ons te concentreren op wat van belang is, nl. op God.*

Sam: *Ik ben opgegroeid zonder een godsdienstig geloof. Het is echt de moeite waard om ons in te zetten in de dialoog, hoe moeilijk dat ook kan zijn. Ook al bereik je maar één student, maar één persoon, kijk, die persoon kan er weer met anderen over spreken. En dat kan alleen maar ... bijdragen.*

Angela Graham – *Television Producer and journalist: Uit de ervaring heb ik geleerd om te proberen om altijd klaar te staan voor de dialoog. Ik moet niet wachten om deel te nemen aan een interreligieuze ontmoeting. Ik kan bereid zijn om een dialoog te voeren met om het even wie naast me zit in de eetzaal. Het is niet nodig te zeggen: “Kijk, ik ben bereid om een dialoog te voeren met jou”. Het gaat erom open te zijn, om een relatie te zoeken, soms gaat het er eenvoudig om een proper glas aan te bieden.*

Conleth: *Is het voor jou belangrijk? Is de multiculturaliteit, de dialoog belangrijk voor jou? De kenmerken van “Regenerate 2015” zeggen dat het antwoord schreeuwend is: “Ja, dat is belangrijk voor ons”
(er verschijnt een papier met in het Engels: Ja, dat is belangrijk voor mij! Vandaag: “De ander beleven”)*

DIALOOG OVER DE COLLECTIEVE HEILIGHEID

Diego: Nu openen we een bladzijde van het Collegamento, die ons na aan het hart ligt. Tot nu toe hebben we horen spreken over mensen die hun leven geven voor hun eigen volk. Dat herinnert ons aan de bisschop van Salvador, in Centraal Amerika, Mgr. Romero, vermoord omdat hij de rechtvaardigheid en de waardigheid van zijn mensen verdedigde... Ze doen ons ook denken aan de “heiligen” van vandaag, aan de velen die hun leven uit liefde geven. De heiligheid is een sterke uitnodiging, die we van Chiara krijgen, in het bijzonder met de opening van haar zaligverklaringproces van 27 januari. Maar welke is de heiligheid waartoe Chiara ons uitnodigt?

Gloria: Daarom willen we een moment stilstaan om daarover te spreken met Peter Dettwiler, gereformeerde dominee van Zwitserland, Emmaus en Jesús, die we niet hoeven te presenteren, nietwaar? We zullen hen enkele vragen stellen.

Diego: Dag.

Peter Dettwiler: Dag Diego.

Diego: Dag Peter.

Peter, jij behoort tot de gereformeerde kerk, je bent dominee in Zurich. Wat is voor jou de heiligheid waartoe Chiara ons aanzet? Kun je ons helpen om die beter te begrijpen?

Peter: Tja, ik denk dat dit een uitdaging is voor ons allen. Chiara is een genie van de heiligheid zoals Foco gezegd heeft, en daarom is het een uitdaging niet alleen voor mensen van de evangelische en gereformeerde kerk, maar ik denk ook voor de katholieken. Voor ons van de kerken van de hervorming is de Heilige bij uitstek Jezus Christus. Het volstaat dus ons aan Hem toe te vertrouwen, te geloven in Hem en Hem te volgen. De heiligheid op zich is niet zo belangrijk, wij spreken niet zo vaak over de heiligheid. Van belang is dat we Jezus volgen.

Ik heb gezegd dat ook voor mij de heiligheid zoals Chiara die bedoelt een uitdaging is, want zij zegt dat de heiligheid belangrijk is. We gaan verder op deze weg van de heiligheid. Ook de Heilige Schrift zegt dat we geroepen zijn om ons te heiligen. Zo moet ik met Chiara vooruitgaan op de heilige reis, ik kan niet zeggen: dat is niet van belang voor mij. Maar met Chiara, samen met Jezus in het midden, de Heilige onder ons, moeten we vooruitgaan. Wij allemaal, allemaal.

Diego: Prachtig, dank je Peter. (*applaus*)

Gloria: Emmaus, nu is het aan jou.

Chiara heeft altijd verteld dat ze in het begin niet geïnteresseerd waren om heilig te worden. Maar daarna leek het alsof dat het belangrijkste was: “Samen heilig worden”, de “Heilige Reis”... Hoe is dat idee veranderd?

Emmaus: Een interessante vraag. Ik denk niet dat het idee in Chiara ooit veranderd is. Ik zie de bevestiging daarvan ook in heel die reeks ervaringen die we vandaag gezien hebben. Wat wilde Chiara vanaf het begin tot op het einde van haar leven? God de eerste plaats geven en die God beminnen die ze gekozen had en die zich aan haar als de verlaten Jezus geopenbaard had. Chiara heeft altijd alleen maar daarvoor geleefd. Eigenlijk heeft Peppuccio, toen hij haar op het laatste moment heeft gegroet, gezegd: “Nu zul je je dat Paradijs leren kennen, zul je er binnen gaan, dat Paradijs dat je ook op aarde ervaren hebt.”

Chiara heeft geleefd om deze Bruidegom te ontmoeten. Ze heeft Hem ontmoet tijdens heel haar leven, ze heeft zich heel haar leven voorbereid om Hem op het einde te ontmoeten. Dat was de heiligheid van Chiara. Alleen heeft Chiara dit niet alleen gedaan. Chiara wilde God ontmoeten en wilde dat ook de anderen God ontmoetten, want in God had zij het geluk, het leven gevonden. Dit leven wilde ze delen met iedereen. Dus, wanneer ze zich aan God heeft toegewijd, ook al was ze toen ze dat deed, alleen, deed ze dat niet alleen, maar heeft ze veel anderen achter zich aan meegetrokken in deze keuze voor God wat betekende dat ze samen op weg gingen, zoals Peter zei, samen op weg, deze opmars naar God maakten om ertoe te komen om voor altijd deze Bruidegom te beschouwen.

Ik denk dat ook vandaag, ten opzichte van deze mensheid die zo beproefd wordt, zo lijdt, het enige wat Chiara ons zegt is: “Doen ook jullie dat, doen ook jullie dat”. M.a.w. bemint deze Jezus die jullie in dit lijden van de wereld tegemoet komt, en doe iets om Hem te troosten, te verlichten, om Hem jullie liefde te tonen. Dit is het wat we kunnen doen: samen vooruitgaan in deze liefde. Ik denk dat het dit is.

Gloria: Heel duidelijk. Dank je, Emmaus.

Emmaus: Dank aan jullie. (*applaus*)

Gloria: Maar misschien is dat niet de laatste vraag, want wellicht zijn er een vragen vanuit de zaal.

Anita, help je ons?

Anita: Hier hebben we Luca die een vraag wil stellen.

Luca: Goede middag.

Emmaus: Dank je.

Luca: Vandaag horen we vaak spreken over leken die heilig zijn, m.a.w. hun acties zijn aanvaard, goedgekeurd en worden verheven door heel de samenleving. Ik wilde vragen: Is onze heiligheid, die van God komt, niet wat beperkt vanuit dit gezichtspunt?

Anita: Ook hier zag ik een opgestoken hand.

Gianna: Dag, ik ben Gianna, een gen 2. Chiara heeft ons geleerd om ons te richten op de heiligheid, maar onze mensheid is vaak te sterk aanwezig. Hoe kunnen we dag na dag onze beperktheden aanpakken?

Diego: Goed. Ik weet niet wie van jullie... Ik heb de indruk dat Peter...!

Peter: Ik denk dat het feit heel eenvoudig is, want Chiara heeft ons aangewezen hoe we dat kunnen doen. De heiligheid bestaat in de liefde, we vertrouwen ons dus toe aan God, we gaan vooruit, we proberen zijn wil te doen en we geloven in zijn barmhartigheid.

Diego: Dank je.

Emmaus: Wat betreft het feit dat de heiligheid die van God komt, het menselijk engagement kan beperken, zou ik zeggen dat het juist het tegenovergestelde is, want de Schrift stelt ons een God voor die mens, ten volle mens is geworden,. En dus God beminnen betekent de mens beminnen. We kunnen er niet aan denken heilig te worden, als we niet leven voor de mensheid, voor de mensen. Dus heel wat anders dan niet geïncarneerd! Juist heel erg geïncarneerd. Leek en geïncarneerd, meer dan ooit!

Diego: Dank je, Emmaus. (*applausi*)

Jesús: Ik wilde iets zeggen over de vraag over onze beperktheden. Het is belangrijk voor ogen te houden dat niet wij onszelf heilig maken, maar dat het God is die ons heilig maakt. Dus eerder dan een werk te doen om te streven naar je eigen volmaaktheid, gaat het erom toe te laten dat God ons helemaal neemt. Dus onze beperktheden zijn als brandstof. God steunt op onze beperktheden om ons heilig te maken. (*applausi*)

Gloria: Hier hebben we een andere vraag voor jou, Jesús.

In ons die Chiara hebben leren kennen of in anderen die haar hebben leren kennen via video of personen, kwam nooit het probleem op van de heiligheid van Chiara, als iets dat moet erkend worden op een formele manier. Dus het openen van een zaligverklaringproces van de eigen stichteres zou kunnen betekenen dat je je als beweging in jezelf keert, in plaats van naar de anderen toe te gaan... Is dat zo?

Jesús: Ik geloof dat het van ons afhangt. We kunnen een weg inslaan van auto-referentialiteit (van naar onszelf verwijzen) en zo vormen van cultus van Chiara ontwikkelen. Maar er is een andere mogelijkheid, om datgene wat er aan het gebeuren is - namelijk deze gelegenheid die de katholieke Kerk ons aanbiedt - om die juist te zien in termen van gave. Een zaligverklaringproces wil zeggen - zoals dat tenminste wordt opgevat in de katholieke kerk – dat de persoon op een bepaald punt niet meer behoort tot de kerkelijke familie waaruit die voortkomt, maar die behoort tot de Kerk. Meer nog, ik zou zeggen: die behoort aan God, want alleen God is heilig, zoals Peter zei.

Praktisch gaat het om een toenemend verliezen of een toenemend geven van die persoon aan de Kerk, aan God, aan de mensheid. Wij kunnen dat zo beleven.

Wij moeten ervan bewust zijn dat sinds Chiara tot dienaar van God werd uitgeroepen, we begonnen zijn met haar te verliezen, we begonnen zijn met haar te geven. Ik geloof dat in deze zin, ook een beetje de gedachte van Emmaus volgend, dat als we dat doen, wij Chiara in haar roeping plaatsen, want Chiara dacht niet aan de Focolarebeweging, ze dacht aan de Kerk, ze dacht aan alle kerken, ze dacht aan alle godsdiensten, ze dacht aan de mensheid. Dus hoe meer we haar buiten ons plaatsen, des te meer is ze zichzelf en des te meer zijn wij onszelf. (*applaus*)

Emmaus: Ook dit lijkt me heel mooi. Van de andere kant heeft Chiara ons vaak vele voorbeelden van heilige personen laten kennen, waarom? Want iemand anders had die in het licht gesteld. Dus door Chiara in het licht te stellen, geven wij aan de Kerk de mogelijkheid om voorbeelden, modellen, boodschappen te kennen. En die boodschappen kunnen goed doen aan heel de mensheid. Dit is het voor ons.

Diego: Dank je.

Gloria: Dank je, heel mooi.

Diego: Dank je Peter, dank je Emmaus, dank je Jesús.

HET ALLES VAN MIJN LEVEN: CHIARA LUBICH TOT DE JONGEREN OP 31 DECEMBER 1980

Diego: Nu willen we samen luisteren naar Chiara. We zijn in 1980, en wel in deze zelfde zaal.

Nu zijn we met 450, op dat moment echter waren we met 1000 jongeren, samen met Chiara. En ze zei tot deze jongeren wat de heiligheid voor haar was.

RVM CHIARA

(enkele stukken van de toespraak van Chiara Lubich van 31/12/1980¹)

Vandaag zal ik kort bij jullie blijven, want wat ik jullie wil zeggen is kort, maar heel belangrijk en ik zeg jullie de waarheid, dat ik al van gisteravond bijna niet kon wachten om te komen, (applaus) om jullie dit idee te kunnen zeggen, wat samengevat zal worden op het einde van alles wat ik jullie zeg. Het is weinig, maar belangrijk, want ik hoop dat ik niet alleen dit idee begin te beleven, maar jullie ook. (...)

Wat ik jullie moest vertellen, is een echte ervaring van mij, die werkelijk het alles van mijn leven vormt op dit ogenblik. (...)

Jullie weten, jullie kunnen het je voorstellen maar jullie weten het ook door de geschiedenis van de beweging die ook met mij persoonlijk verbonden is, dat de Heer me vanaf het begin geleerd heeft, vanaf '43,...) om altijd de dood voor ogen te hebben. Het was toen oorlog, je kon van het ene moment op het andere sterven, vandaar ook ons idee om het moment van nu te beleven. Dit leven met de dood voor ogen is altijd een hele grote les geweest, een heel groot middel waar God zich van bediend heeft, om ons er een beetje van bewust te maken, dat dit het echte leven niet is, maar het andere, dat we de liefde in ons moeten ordenen, d.w.z. goed het Ideaal leven om werkelijk het echte leven te kunnen leven, wat ons wacht. Maar dit leven met de dood voor ogen is voor mij niet alleen een ervaring geweest van de eerst tijd. De Heer heeft zich daarna van heel veel omstandigheden bediend, uiterlijke omstandigheden of ziekten of andere dingen, om me er af en toe aan te herinneren dat de dood bestaat, en dat na de dood het ware leven begint. (...)

Maar op een gegeven moment, blijkbaar was ik er een beetje door geobsedeerd, en ondanks dat ik deze zomer gezien had, wat de dood is, nl. de ontmoeting met Jezus, dus iets magnifieks, was ik een beetje angstig door dit feit: als ik doodga, haal ik het niet om heilig te worden, ik heb de tijd niet om die deugden te verzamelen, waardoor ik heilig ben en heilig zijn, hegreep ik, is gerealiseerde christenen zijn. Dus is het mooi de ontmoeting met Jezus, maar wat voor een ontmoeting zal dat zijn? Als ik niet heilig ben, zal het een ontmoeting zijn die maar zo en zo is, maar ik zou een ontmoeting willen die geweldig is! Dus dit idee dat de jaren voorbijgaan, dat de gezondheid zwak is, dat de dood komt, bezorgde mij deze obsessie. (...)

Ik was in Rome en had een kapelletje daar, wat de focolarina's van Rome zo'n beetje in orde gemaakt hebben en ik ben naar Jezus gegaan en heb gezegd: "Het kan zijn dat je me nog een paar jaar geeft, dan haal ik het om heilig te worden. Maar luister Jezus, dit is wel de laatste mogelijkheid. (...) Geef me iets, een idee, iets!"

Daarna heb ik Jezus achtergelaten in het tabernakel en ben het werk gaan doen dat ik te doen had en op een gegeven moment komt dit idee bij me op: er is een weg, er is een idee wat je heilig kan maken, meteen, alsof het niets is, als je het beleeft: dat is de verlaten Jezus! Dat is het charisma wat ik je gegeven heb. Ga eens na, wat je in de eerste jaren van het Ideaal deed, toen je heel deze revolutie vanuit het niets hebt zien ontstaan en die zich op slag ontwikkeld heeft als een brand. Wat had je toen in je hart? De verlaten Jezus. Als je je leven eindigt zoals je het begonnen bent, zul je heilig worden.

Het leek dat Hij tegen me zei: "Maar Chiara, als jij me niet bemint, wie zal me dan beminnen? Ik heb me aan jou geopenbaard als de verlatene, aan jou heb ik me gegeven als de verlatene. Daarna heb jij dat ook doorgegeven aan alle anderen. (...) Dus als jij Chiara, als jullie me niet beminnen, wie zal me dan beminnen?"

¹ Rocca di Papa, 31 dicembre 1980, Incontro dei focolarini/e esterni/e e dei gens, Chiara: "**Sua esperienza sulla tensione alla santità**", (con riferimento a suor M. Gabriella della Trappa)

Dus ten opzichte van deze vraag die zo evident was, heb ik gezegd: dat is het, dat is de weg. En van binnen is er, - en ik verzeker jullie, dat dit belangrijker is dan de woorden die ik zeg en dan de intuïties die ik gehad heb -, zo'n grote vreugde gekomen, alsof ik het gevonden had. Zo zelfs dat ik gezegd heb: ik schrijf direct op één hand de verlaten Jezus, op de andere Maria onder het kruis, - want Maria heeft in haar eenzaamheid de verlaten Jezus beleefd - om het me te herinneren, want ik had iets enorms gevonden. Het antwoord was me gegeven, ik had deze stimulans gekregen. Ik kende de verlaten Jezus, ik had Hem ook in heel mijn leven goed of minder goed beleefd, maar op dat moment is het werkelijk iets heel sterks geweest, vooral de vreugde die ik gevoeld heb.

Dus ben ik naar Jezus gegaan. Ik heb gezegd: "Ja, het is goed, we beginnen samen op deze weg, ik zal steeds dit ene begrip voor ogen houden. Het is waar, dat we allemaal heilig worden door de wil van God te doen, maar er is een speciale wil van God voor mij en voor wie geroepen zijn tot dit charisma: de verlaten Jezus". (...)

Luister, ik ben hier gekomen om jullie allemaal te overtuigen, maar allemaal, echt om jullie allemaal te overtuigen en te zeggen: kijk, het is de laatste dag van '80. Vanavond wordt het Te Deum gezongen. De parabel waar Jezus over spreekt, waarin Hij vertelt over de arbeider van het elfde uur is waar, zoals het evangelie waar is, omdat het evangelie is.

Dus als we vandaag beginnen, als we nu beginnen om de verlaten Jezus te beminnen in de omstandigheden, in de onthechtingen, in het innerlijk lijden, in het uiterlijk lijden, in de mensen die we benaderen, enz., en we beminnen Hem altijd, iedere keer als Hij zich presenteert, onmiddellijk: zonder te wachten, en met vreugde, dan winnen we 1980 terug, dan hebben we 1980 niet verloren en hebben we al een jaar. En dat jaar is er, want het is evangelie, het is evangelie.

Dat doen we dus, we doen het allemaal, zijn jullie het er mee eens?

Allemaal: Ja!

Chiara: We doen het allemaal. Morgen begint dan het veelbelovende jaar 1981, wanneer we beginnen met heilig te worden, want dit is alleen maar iets wat de Heer ons zomaar geeft, omdat Hij barmhartigheid is, dat Hij ons heel 1980 kwijtscheldt. Maar het jaar 1981 moeten we zelf maken met de hulp van de genade van God. (...)

Dit wilde ik jullie dus zeggen: maar ik brandde van binnen, want ik had het verlangen, want het is altijd zo ongeveer mijn roeping geweest om alles ook aan de anderen door te geven, dat is mijn verlangen.

Maar ik heb het gevonden! (...) Natuurlijk zullen jullie me vragen: "Maar waarom, Chiara, wil jij juist heilig worden, is het je niet genoeg dat je het Ideaal gebracht hebt?"

Het is me niet genoeg, weten jullie waarom? Uit liefde tot God, tot Jezus, met wie ik een enigszins waardige ontmoeting wil hebben, als ik naar Hem ga en uit liefde voor jullie, uit liefde voor de popi. Wat laat ik jullie na, als ik jullie niet de heiligheid nalaat, een heilig mens, wat laat ik jullie dan na? Veel gepraat, veel woorden, hele mooie, een charisma, maar dat zijn dingen van God. Maar van mijn kant, iets van mijzelf, van mijn lichaam, van mijn ziel, wat laat ik jullie na, als ik niet heilig word? Dan laat ik jullie niets na. En ik wil jullie iets na laten. En deze erfenis die ik jullie wil nalaten, is mijn heiligheid. Dus zet ik me in en jullie ook.

(Applaus)

CONCLUSIE

Gloria: Dit is de heiligheid waartoe wij ons geroepen voelen, want die geeft ook een antwoord op het lijden van de mensheid van vandaag.

Diego: Jazeker. Goed, willen we eindigen met enkele groeten uit de wereld?

Anita: Ja, we willen zeggen dat er vandaag een waterval van boodschappen zijn gekomen, via WhatsApp, via Email, via Facebook, alleen de duif ontbreekt en we hebben alles gehad!

Abraham: Ja, jammer genoeg hebben we de tijd niet om die allemaal te lezen. Maar we lezen enkele boodschappen.

Uit Nigeria: "Beste allemaal, dit Collegamento laat ons een echte, grote familie voelen. We voelen ons heel sterk één in de verlaten Jezus die ons allemaal samen verbindt. Dank je voor jullie gebeden. Uit Onitsha in Nigeria".

Anita: Uit Pakistan is een boodschap gekomen die zegt: "De ervaringen en de beelden zijn ontroerend. We zijn met jullie om ons ja te zeggen tegen de verlaten Jezus. We zijn met jullie en we bedanken jullie voor de trouw aan het Ideaal van de universele broederschap."

Abraham: Uit Pisa, in Italië: "Dag allemaal. We zijn met meer dan 100 van de gemeenschap van Pisa om dit aangrijpende en ontroerende Collegamento te volgen. We willen meteen concreet antwoorden op de oproep voor Syrië. Reken ook op ons. We leven met jullie voor de universele broederschap."

Anita: De laatste. Maddalena uit Argentinië: "Dank je dat jullie ons laten delen in deze werkelijkheid van broederlijkheid te midden van vele moeilijkheden. Het is belangrijk en het geeft hoop deze bomen te kennen die in stilte groeien. Vanuit Cordoba vergezel ik jullie met mijn gebeden en mijn persoonlijk engagement in mijn stad. Ik groet nu met een hart dat nu een beetje Kroatisch, Frans, Syrisch en Mexicaans is." (*applaus*)

Gloria: Prachtig! Dank je, dank je aan al wie hier in de zaal waren, aan wie via Internet verbonden waren en aan al wie in een manier of een andere dit planetair moment mogelijk maken. We zien die niet, maar achter de schermen is een team van personen die enthousiast werken voor het Collegamento: redactie, technici, vertalers... jullie weten niet hoeveel werk. Dank aan iedereen! (*applaus*)

Diego: We herinneren jullie eraan dat jullie nog commentaar kunnen sturen. Op de website van het Collegamento CH vinden jullie de berichten die jullie vandaag zagen en andere reportages die we wegens tijdsgebrek niet hebben laten zien in deze uitzending. Wij bedanken jullie nog allemaal, speciaal ons Argentinië en heel Latijns-Amerika.

Gloria: Het volgende?

Diego: Het volgende Collegamento zal zaterdag 2 mei zijn, om 18.00 uur Italiaanse tijd..

Gloria: Dank aan iedereen! Dag! (*applaus*)